

Sem stycken

W i s o r,

Den Första:

När såg man några unga två, ic.

Den Andra:

O! hwad sorgliga, kommande tider! ic.

Den Tredje:

Mosßbelupen hydda ic.

Den Fjerde:

Swårare seglats man sällan finner, ic.

Den Femte:

Bland wänner är min lösen: Drick! ic.

— . —

Stockholm, Kongl. Ordens-Boktryckeriet, 1839.
Lilla Nygatan, Nr 11.

O! hwad sorgliga, kommande tider!
 Angelique! Angelique! mig hedrar;
 Gör att lugna de plågor jag lider,
 Må jag glömma att lycklig jag war. ::

2. Du vill frälsta dig, sårade hjerta!
 Men du älskar din boja lifwål:
 Nej, må än, bland förluster och smärta,
 Detta minne förtjusa min själ! ::

3. Ejutwa hopp! kom, o milda Gudinna!
 Kom att elda de fordna begär.
 Jag har mod för att strida och vinna;
 Den som älskar ej olycklig är. ::

4. Dig, hwars ståndhet jag ewigt skall dyrka,
 Frukt ej att jag hämnas, o! nej;
 Gör att glömma dig, har jag ej styrka,
 Och att hata dig, wägar jag ej. ::

Mosibeluven hydda
 Står wid Theclas fot,
 Höga granar skydda
 Den mot stormens hot.
 Men derinne,
 Sorgsna minne!
 Lifwets storm en ros bröt af;
 Än wid strand wi finne
 Kors på Idas graf.

2. Otto, stön som wären,
 Droq i fjerran land;
 Blef, med risna håren,
 Jda gret på strand:
 "Gå att strida!
 "Glöm ej Jda,
 "Hennes ömbet, hennes tro,
 "Tåligt skall hon bida
 "Återkomstens ro."

3. Året flöt sin bana
 Trenne gånger om.
 Sakna'n blef en wana,
 Ingen Otto kom.
 Wan att lida,
 Stackars Jda
 Dolde smärtan för sin far;
 Kraft att ensam strida
 Än des hjerta har.

4. Snart från bleka linden
 Blomman wel sin kos,
 Så af Sirocs winden
 Härjas Södderns ros.
 Tårfullt döga,
 Mot det höga
 Råfångt flydde hjertats bön;
 Trobet batar söga,
 Svelket blir des lön.

5. Enda dottrens smärta
 Tår den gamles bröst.
 Ömt hans Faders hjerta
 Skyndar att ge tröst.

Gråt ej Ida,
Till din sida
Snart jag Otto återför;
Blott för dig jag wida
Borrt en wallfärd gör.

6. Ida gif till stranden,
Låt en enelig barm,
Ristade i sanden
Månet ålstat namn.
Morgondimma,
Middagstimma
Suckande hon andas der.
Månans bleka strimma
Sinner henne der.

7. Skyddsg böljan swallar
Emot hafwets brunn; —
Åttan rydligt knallar,
Blixten delar styn.
Slepp förstöres,
Nödrop höres,
Braken slungas emot land;
Och af wågen föres
Mången fräkt på strand.

8. Af förtwiflan slagen
Ida ser sin far,
Redan flymt för dagen
Gubbens åga war.
Snart minuten
Är förfluten,
Döden redan kallar mig.
Ottos tro är bruten,
Han har swikit dig.

9. Nu sin hand han lade
I sin dotters hand,
Ett farwål han sade;
Gif till fridens land.
Döden swingar
Mörka wingar,
Ännu hörs ett smärtans ljud.
Samma Engel bringar
Idas själ till Gud.

Swårare seglats man aldrig finner,
Än den som ligger på lyckans haf;
Mången stor Pultron der hamnen binner,
Mången bra karl går der i qwas. :;
Så långt mot det hafweri der händer,
All din manöver gör försök;
Nej, sätt dig ned till wind sig wänder,
Stoppa din pipa, tånd och röf. :;

2. Der man låter dig så bryta isen,
Gör att rödja wågen åt en ann;
Der ser du en krukla dela prisen,
Som du med tapper antring wann. :;
Men fast ofta winst och frakt är dålig,
Och mången redare ett öf,
Gif dig tillfreds, war trygg och tålig,
Stoppa din pipa, tånd och röf. :;

3. Möter på din kurs dig någon flicka,
Munter och listig, öm och warm,

Sira genast pipan i din fästa,
Och dig förtös wid flickans barm. :,:
Bliu hon elsk anlaggrund din mafa,
Sorgerna ej ändå fördöl;
Hala genast pipan då tillbaka,
Stoppa på nytt och tänd och röf. :,:

Bland wänner är min lösen: Driick!
När druckwan uti bålen swallar
Och flickan, med en stulen blick,
Till kärlek och till win mig kallar;
Ty hells naturen ropar ut:
Lyd känslans röst och lifwet njut.

2. Den wise må om måttlighet
Som lifwets största dygd så krypta,
Han blifwer måttlig, som man wet,
Sen krafterna har börjat tryta;
Ty hells m. m.

3. Så lyder jag naturens röst,
I flickans samn förglömmar qwalen,
Och uti åldrens mogna tröst
De stola dränkas i yvelen;
Ty hells naturen ropar ut:
Lyd känslans röst och lifwet njut.
